

ראש חודש תמוז - חודש הגאולה:

התחלת ההכנה להתוועדויות "ב-ג"ג תמוז - ובהוספה א. להתחיל בהכנות להתוועדויות בקשר עם חג הגאולה, "ב-ג"ג תמוז, ברוב עם הדרת מלך, כנהוג בכל שנה ושנה, בכ"כ מקומות, ובודאי יתווספו עוד מקומות, ובכל המקומות שעושים בהם את ההתוועדויות – תהי' הוספה הן בכמות והן באיכות.²

ג' תמוז - התחלת ופתיחת הגאולה

שייכות יום זה לכל אחד מישראל ובכל שנה א. ג' תמוז³ – התחלת ופתיחת הגאולה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, גאולה ממצב דהיפך החיים ממש⁵, והתחלת ופתיחת השלב החדש בהפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון⁶ – שייך לכל אחד ואחת מישראל.⁷

ב. "הימים האלה נזכרים ונעשים" – שבבוא ימי הגאולה החל מג' תמוז⁸, בכל

וזאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת המועדים), מתשמ"ח ואילך, והוא על אחריות המלכת בלבד.

1) ראה ש"פ קורח תשמ"ט – התוועדויות ע' 405: "ועד שכל החודש נקרא כמנהג כמה וכמה מבני ישראל על שם זה – "חודש הגאולה". ושם ע' 417: "וענין זה מובן גם לקטנים . . . מסבירים להם שבדורנו זה נתגלה ענין חדש בחודש תמוז – ענין שהתחיל אצל חסידי חב"ד, ומהם ועל ידם נמשך לכל בני – גאולתו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, ש"הנשיא הוא הכל", ולא עוד אלא, שעל ידו נעשה ענין של נשיאות אצל כל בני". וראה ש"פ חוקת-בלק, "ב-ג תמוז, תשמ"ט – התוועדויות ע' 12) וש"פ קרח, אדר"ח תמוז תש"ג – התוועדויות ע' 380. וראה שם ע' 384. ועוד.

2) ש"פ קרח תש"ג – התוועדויות ע' 383: "בעמדנו בראש חודש תמוז, הרי כעת גם הזמן המתאים להזכיר שיתחילו וכו'".

3) ש"פ קרח, ג' תמוז תשמ"ח הערה 77 – התוועדויות ע' 543: "יום השלישי בחודש, ו"ל דשיך להעילוי ד"שלישי" ש"הוכפל בו כי טוב", **הדגשת** הענין (דיום) טוב. ולהעיר, שגם ל"ז תמוז (שקביעותו 9: כמרוגש גם בפרשת הגאולה כפשוטה – שהגאולה **מאסר** בג' תמוז היא (בכמה פרטים) מגלה את ה"טוב" ד"ז תמוז וכו'".

4) להעיר מש"פ קרח, ג' תמוז תשמ"ח – התוועדויות ע' 535-6: "מכיון שבג' תמוז היתה **התחלת** הגאולה גם ד"ב-ג"ג תמוז, מסתבר לומר, שיש בה עילוי בענין מסויים גם לגבי הגאולה ד"ב-ג"ג תמוז". ובהערה 9: "כמרוגש גם בפרשת הגאולה כפשוטה – שהגאולה **מאסר** בג' תמוז היא (בכמה פרטים) הצלה גדולה יותר מהגאולה **מגולת** דעיר המלכת ב"ב-ג"ג תמוז".

5) משיחת ג' תמוז תשמ"ט – התוועדויות ע' 401: "פני שה' הקס"ד הראשון, ואח"כ היו כמה שינויים בזה, עד להגאולה שצייאה מבית-האסורים היתה בשלישי בתמוז (כידוע ומפורסם פירוש הדברים). "מכיון שבמל"פ שצייאת שבועות מעשה (כל תמוז בפעם הראשונה) לא ידעו פירוש הדברים, כיון שהצייאה מבית-האסורים היתה כדי לנסוע לעיר-מקלט כו' – הרי, לאחר כמה ימים נתברר שהיתה זו התחלה ופתיחה לגאולה לגמרי (גם מעיר מקלט), ועד להצייאה ממדינה ההיא".

6) שם: "ועוד ועיקר – שהיתה זו התחלה ופתיחה **לסדר חדש בהפצת המעיינות חוצה** לאחר בוא כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו לחצי כדור התחתון: **השלימות** בהפצת המעיינות חוצה, היא – ע"ז שפועלים (לא רק באיזו פנה נדחת בעולם . . . אלא העיקר הוא שפועלים) **למטה מטה ביותר** – חצי כדור התחתון, כידוע פתגם . . . וכיון שהאפשרות לבואו של נשיא דורנו . . . ה' בעקבות המאסר והצייאה מבית האסורים, שזו התחילה והשתדלות מכל ארבע כפות הארץ לפעול ליציאתו ממדינה ההיא . . . נמצא, שג' תמוז הוא התחלת ופתיחת השלב החדש בהפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון".

7) ש"פ קרח, ג' תמוז תשמ"ח – התוועדויות ע' 535: "והנה, כללות ענין הגאולה ד"ב-ג"ג תמוז, כולל גם התחלת הגאולה בג' תמוז – שייך לכל אחד ואחת מישראל: נוסף לכך שכל ענינו (ועאכ"כ ענין עיקר כהגאולה) של נשיא הדור שייכים לכל הדור, מכיון ש"הנשיא הוא הכל" – הרי, כל ענין המאסר והגאולה ה' על עבודתו בהרצת התורה לכלל ישראל, היינו לא בתור איש פרטי, יחיד ומיוחד, כי אם, בתור מנהיג כלל ישראל וכפי שכונת בעל הגאולה במכתבו הידוע (לחגיגת "ב תמוז הראשונה) – "לא אותי בלבד גאל הקב"ה ב"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי וורתנו ה' – שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה", היינו, שזוהי גאולה דכלל ישראל, כל הסוגים דבני", לא רק רוב בני", אלא כל בני" ממש".

8) שם תשמ"ח ע' 541-2: "לבו מוהג (לא רק שהיחידה היא צורך עילי, אלא יחידה מוח) שהיחידה עצמה היא **התחלת העל**: בעת היציאה מבית האסורים בג' תמוז דשנה ההיא, לא ידעו עדיין שזוהי התחלת הגאולה, מכיון שהצייאה מבית האסורים היתה (לא לחפשי, אלא) **לגלות**, ובלשונו של בעל המאסר והגאולה: בו ביום (ג' תמוז) **הוכרחה לצאת מגולה** אל עיר מקלט כו'. וממוהג גם בשחתו הידועה לפני נסיעתו לעיר מקלטו: נשאים אנו תפלה להש"ת, יהי ה' אלקינו עמו . . . לא מרוצנו גליונו וכו', היינו, שיש צורך בתפלה ובקשה נוספת מצד חומרת המצב כו'. אמנם, לאחר הגאולה ב"ב-ג"ג תמוז אגלאי מילתא למפרע שהצייאה

שנה ושנה יש להתבונן בפרשת ימים אלה, ולקבל החלטות טובות להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהרצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה.⁹

הוספה בהפצת המעיינות לקראת "ב-ג"ג בתמוז

ג. מג' תמוז עד ימי הגאולה ד"ב-ג"ג תמוז – צריך כאו"א להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ובאופן של וריזות, ומתוך הכרה שהעולם עצמו יסייע ליהודי בעבודתו.¹⁰

פעולות של ג' תמוז בעבודה

ד. כשמתעוררת שאלה או ספק, האם יש לו הכוחות הדרושים למילוי השליחות כו' אומרים לו, שג' תמוז פועל גאולה מכל השאלות והספקות כו', שישנה הבטחה ברורה ש"היה ה' אלקינו עמנו" ואין הדבר תלוי אלא ברצונו.¹¹

ה. בימי הגאולה, החל מג' תמוז, הרי בודאי ובודאי שיש לנצל ימים אלו להתעוררות וחזוק כו', כולל גם – התוועדויות דכמה וכמה מישראל אנשים נשים וטף, אנשים בפני עצמם והנשים בפני עצמם, באופן של צניעות.¹²

הכנות ל"ב-ג"ג תמוז

ו. יש לעורר ע"ד ההכנות המתאימות לימי הגאולה י"ב-ג"ג תמוז, בימים שלפני זה החל מג' תמוז, והימים שלאחריו, ובפרט ימי הקריאה (וימי הכניסה), ועאכ"כ ביום השבת, "לקבעו ליום התוועדות כו".¹³

לנגן ה"קלאין-ניגון" "פדה בשלום נפשי"

ז. [בהתוועדות שהתקיים בהעשירי לחודש הגאולה¹⁴, אמר:] ולפלא הכי גדול – שלאחרי שכל אחד ואחת (הגדולים עם הקטנים) אמר הפסוק "פדה בשלום נפשי" ביום זה¹⁵, מנגנים כמה וכמה ניגונים, ולא עולה על דעתו של אף אחד לנגן ה"קלאין-ניגון": "פדה בשלום נפשי", ועל כל פנים – ישתדלו לחטוף ("אריינכאפן") ולנגן בסיומה של ההתוועדות.¹⁶

במית האסורים בג' תמוז היא התחלת הגאולה. ומזה מובן העילוי המיוחד ד' תמוז בזה גם לגבי "ב-ג"ג תמוז – שרואים בגלוי שענין של **גלות** (ה"הוכרחה לצאת בגולה") הוא באמת **התחלה של גאולה**. כלומר בימי הגאולה "ב-ג"ג תמוז נתגלה שהמאסר (והגלות) הוא באופן של ירידה **צורך** על" (ככל המועדים הקשורים עם הצלה וגאולה), היינו, שנתברר **שכונת** ירדת המאסר, היא, שע"ז יתוסף (לאח"י) עילוי גדול יותר (כבנד"ד, שכתוצאה מהמאסר והגאולה ניתוסף בהרצת התורה והיהדות בכל קצוי תבל וביתר שאת וביתר עוז), אבל ירדת הגלות כשעצמה היא בודאי מצב **בלתי-רצוי**; משא"כ בג' תמוז – הרי, ההליכה לגלות היא (לא רק **לצורך** גאולה, אלא היא עצמה) התחלה של גאולה".

9) תשמ"ח שם ע' 535: "שע"ז ממחרים ומזרזים את הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו". וראה גם שיחת ג' תמוז תשמ"ט – התוועדויות ע' 401: "ומה מובן גם בנוגע ל' תמוז בכל שנה – "הימים האלה נזכרים ונעשים" . . . ולכן, הרי זה הזמן המתאים לקבל החלטות טובות בכל הקשור להוספה בהפצת המעיינות חוצה ביתר שאת וביתר עוז, עד לאופן של שלימות – ע"ד ובדוגמת החידוש בהפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון, אשר, ההתחלה והפתיחה על זה היתה בג' תמוז".

10) משיחת ב' ד"ח תמוז וש"פ קרח, ג' תמוז תנש"א – התוועדויות ע' 406: "שבכל שנה ושנה (שנה כולל שינויי הזמן) מתוספת בזה על". וראה י"ד משיחת ש"פ קרח, ג' תמוז תנש"א: "ומזה הוראה לשני סוגי עבודה בשאת וביתר עוז, אופן הא' – שיהיו נמצא למעלה מהגבלה, ולמעלה מזה אופן הב' – **שטבעו** של יהודי נעשה למעלה מהטבע, כיון שזהו יהודי הקשור עם ג' תמוז".

11) משיחת ש"פ קרח, ג' תמוז תשמ"ח – התוועדויות ע' 546: "ספק כו' האם יש לו הכוחות הדרושים למילוי השליחות בהפצת התורה והיהדות – אומרים לו . . . מכיון שנשיא דורנו הכריז "יהי ה' אלקינו עמנו כאשר ה' עם אבותינו", ש"הגם שאין אנו יכולים להידמות לאבותינו", מ"מ ישנה הבטחה ברורה ש"היה ה' אלקינו עמנו", ולא עוד, אלא, "כאשר ה' עם אבותינו", ולכן בודאי שניתנו הכוחות הדרושים למילוי השליחות בהצלחה ובשלימות, ואין הדבר תלוי אלא ברצונו של כל אחד ואחת". בענין ביטול ענינים של ספק וכו' בקשר לעבודת השליחות, ראה בארוכה ש"פ שמות תשמ"ח – התוועדויות ע' 215-6. ועוד.

12) תשמ"ח שם ע' 554: "ע"י מחיצה שאינה מפסקת, ח"ו, אלא אדרבה, פועלת אחדות אמיתית". להעיר משיחת ג' תמוז תשמ"ט – התוועדויות ע' 401: "אל"פ שההתוועדות העיקרית דחו הגאולה נערכת בימים "ב-ג"ג תמוז, שבהם היתה הגאולה בפועל (גם מעיר מקלט), הרי, ההתחלה והפתיחה היא, כאמור, בג' תמוז וכו'".

13) תשמ"ח שם ע' 543-4: "בעמדנו ביום הש"ק ג' תמוז . . . ובלשונו של בעל המאסר והגאולה: "**לקבועו ליום התוועדות והתעוררות לחיזוק התורה והיהדות בכל אתר ואתר לפי ענינו**".

14) ש"פ חוקת תשמ"ח – התוועדויות ע' 575-6: "ישנו ענין נוסף בקביעות דשבת זו (השבת בין ג' תמוז ל"ב-ג"ג תמוז) ביום העשירי לחודש הגאולה – שבשיעור תהלים דיום העשירי בחודש נאמר הפסוק "**פדה בשלום נפשי**", השיך לענין הגאולה".

15) שם: "ולא עוד, אלא, שאמירתו היתה "כאלו אמרם דוד מלך ישראל בעצמו", כפי שמבקשים בתפלת ה"יהי רצון" שלאחרי אמירת תהלים, אשר, עצם הבקשה על זה מוכיחה שאין זה גבדל של נס – ולאחר כל איכות הדיבור באופן "אז מדייטט זך אויס די ארץ" אודות עניני הגאולה – מנגנים וכו'".

16) שם: "לפני תפלת מנחה וקרה"ת כו' והעיקר, שמהדיבור והניגון נזכה תיכף ומיד (עוד לפני סיומה של ההתוועדות) להקיום בפועל – שיהי' (כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן) "**פדה בשלום**" . . .".